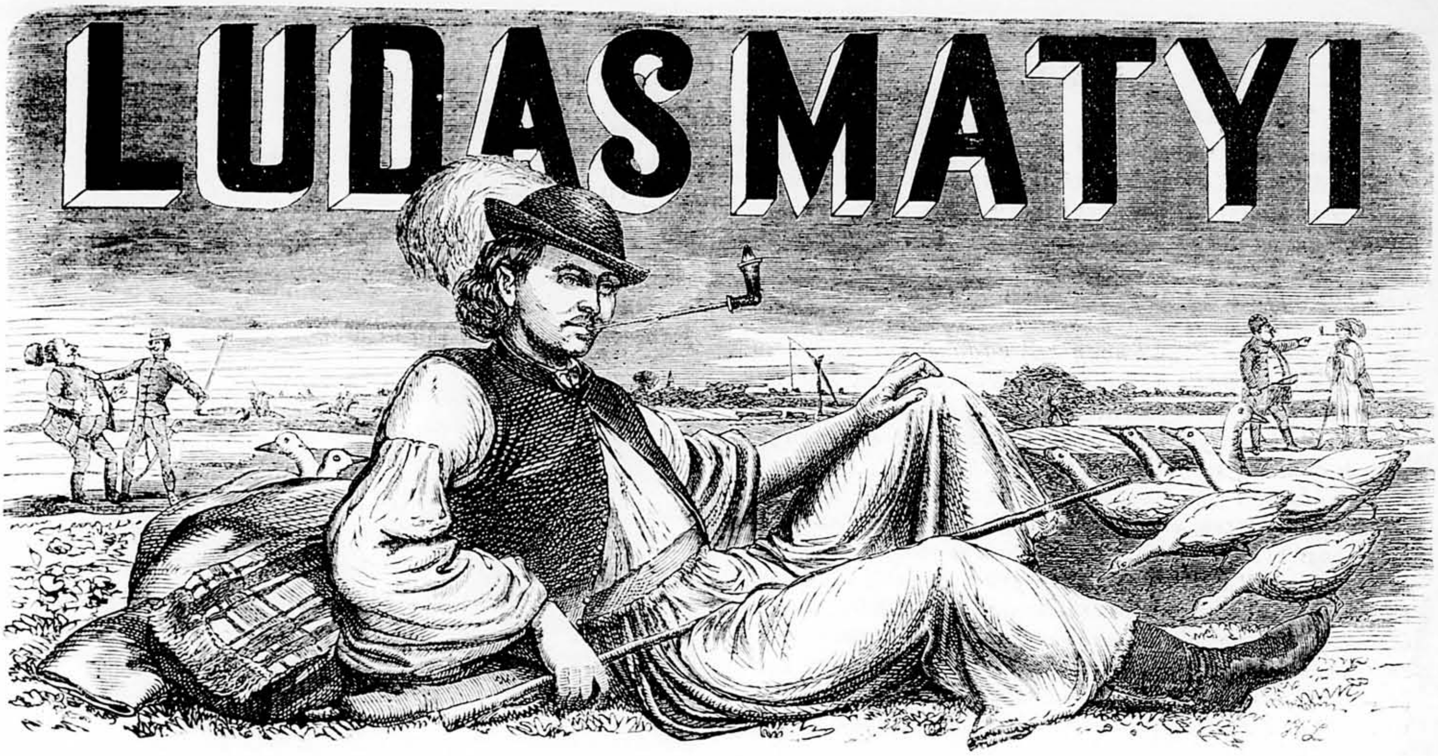

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik minden vasárnap. Ára 3 hóra csak egy forint.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendő.	Pest, oct. 6. 1867. 27. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

Arad, october 6-án.

(Egy kiszakasztott lap Magyarország kis tüköréből.)

Ha Arad vármegyét
Figyelemmel járom,
Magyarád és **Ménes**
Falvakat itt látom.

Itt látom **Orodot**,
— Szomoru vidék a —
Hol hatvannyolcz urat
Öletett meg Béla.

Itt látom **Világost** —
Mit nemzetem sirat . . .
A gaz Görgeinek
Árulása miatt.

Végre, — itt láthatom
A gyászos **Aradot**,
Hol egykor az osztrák
Hóhéra aratott.

Tizenhárman! népünk
Disze és virága!
Egyszerre húzattak
Itt a bitófára.

Szomoru emlék ez . .
Szivembe is zárom,
Hogy ne feledjem el
Soha e világon.

Mert tudom, ha őket
Könnyedén feledtem : . . .
Megdördül az Isten
Haragja felettem!

SZITTYA.

Eredeti levelek.

XXXIII.

Téns uram!

Csak azért irok most kigyelmednek, hogy ott a Ludas Matyi 26-ik száma utolsó lapján valami magyar nadrágos barátot láttam lepingálva. Na hát téns uram! kitaláltam én azt hogy kit jelent, — hát a bizon nem más mint Török János téns uram, vagy ha ükeme nem hát ugy az a — — — ugyan hogy a fekibe hijják csak — — — az a — Lomkai.

*Ugyi téns uram! hogy hát vagy egyik vagy a másik, mán csak ne is tagadja kigyelmed, mert hát mingyár észre vettem rajta, hogy se nem pap, se nem ember.**) *Mán csak láthatja téns uram! hogy hát csak ragadt rám tudomány ugyi kérem szeretettel?*

Elfogták Garibaldit a mint beszéllik, — hanem én inkább azt hiszem el, hogy ö maga fogatta el magát, s már most osztán ha esze van annak a sok feki czitronos taliánnak, hát csak utánna megyen seregestöl kiszabaditani? osztán igy már igaz ok lesz rá, ha betörnek a római birodalomba, de fogadom nem jut eszébe annak a sok sajtárulónak, pedig ha valaha volt, hát most lett volna bezzeg alkalom rá, hogy azt a sok reverendás hizott gunárt ott a Kapitolium körül nyársra szurják, ugy is régen tüzelnek már érettök a más világon.

No hiszen szegény Garibaldi megjárta, tudom majd meg is böjtöltetik gyóntatják, — még kitelik, hogy mikor minden bünét meggyónta, ha soká nem szabaditják ki, hát egyenesen a menyeknek országába szólló pakszussal látják el. Tudom pedig, hogy az Idök Tanuja jobban szeretné a maga hátán a pokolba le vinni.

Bizony kár volt annak a Garibaldinak is ennyire huzni halasztani az idöt, mert lássa téns uram! mindig hallottam én azt a példabeszédet, hogy: „hosszu létániának unalom a vége.“

Na de majd meglássuk mit hoz a jövendö?

Karakán Marczi
gulyás-bojtár.

NB. *Épen e pillanatban hallom a számadó gazdámtól, hogy Garibaldit felpakolták szépen egy hadi hajóra és haza akarták szállitani ö kigyelmét Káprerába, — de hát utközben rettentö tengeri vihar keletkezett és osztán Káprera helyett a római partok felé hányta vetette a hadi hajót a szélvész, legalább az ujvárosi csepütelegráf igy mondja.*

Marczi.

*) *Nem találtad el Marczi szógám! mert ha se nem pap se nem ember, még is barát, akkor hát „Felebarát.“*

Matyi.

Párbeszéd

a pap és rektor között.

Pap. Ugyan rektor uram! olvassa-e a két „magyar“ ujságot?

Rektor. Melyiket érti tiszteletes uram! én csak egy „Magyar Ujság“-ot ismerek?

Pap. No lássa pedig kettö van ám „Magyar Ujság“ és „Magyarország.“

Rektor. Értem, akarja mondani tiszteletes uram! „szittya-magyar“ és „osztrák-magyar“ óh ezeket olvasom.

Pap. És mit tud hát belölök?

Rektor. Azt, hogy bomlik a világ.

Pap. Már aztán miért bomlanék?

Rektor. Hát csak azért hogy ujra felépüljön.

Pap. De hát mitöl bomlik?

Rektor. Az eröszakolt közösügyi politikától.

Pap. Hogy érti rektor uram?

Rektor. Hát csak ugy tiszteletes uram! hogy mikor az én Peti fiam a kis madarát ilyen nyájaskodással etetgeti: „egyél vagy dögölj meg!“ annak a következése rendesen az, hogy lakó nélkül marad a kalitka. Hát nem ugy van az uj szabadság és államadósággal?

Pap. Bizony, bizony rektor uram! mond valamit.

Egy kis malheurom katona koromból.

Nevem napja volt, — persze a katona, kivált a káplárféle, már az ilyen alkalommal pajtásait a maga dukátziója szerint megszokta traktálni, — hanem én bizony tulestem a kálkulussal, mert nem jutott eszembe kinek hivnak, oly malörbe voltam; — természetesen, — mert egy bizonyos csinyért a nyomomon voltak. Azonban agybaföbe köszöntöttek pajtásaim, mit én osztán hevenyészve csak ugy pálinka szóval fogadtam egyelöre — biztositván a jó pajtásokat, hogy a lakomát holnap este majd megüljük a mosónénál.

Ergó pecsenye után kellett látnom s e volt a nagy feladat, azonban én a magam tervével kész voltam, mert tudtam, hogy a vendégfogadós ketreczeibe pompás kanpulykák, kappanok és több ilynemü szárnyas delikateszszek hiznak; — bort aquirált egy jó pajtásom! a kinek a kedvese korcsmárosné volt s igy minden jó rendébe lévén csak a tényleges aquisitió volt hátra.

Na de végre is beköszöntött az éjszaka s én meg elindultam a pulyka rekognoscirungra. A nevezett ketreczig pompás szerencsével eljutván, ajtaját egynek szép csendesen kinyitám, azután bebujtam rajta derékig, — persze nehezen — s az illatos setét levegöbe jobbra balra nyulkálva, végre ráakadtam épen egy kanpulykára, — nyakon markoltam erösen, hogy ne ordithasson, de biz a elkezdett szárnyaival csapdosni, mire többi társai harsány ribilliót s irtózatos kiabálást csaptak. Látván a világos bajt, törekedtem a ketrecz ajtóból kifelé, hanem én most sem tudom miként — de ugy bele szorultam, hogy hasztalan volt minden erölködés. Már egész rászántam testem kint levö részét, mikép fogják elpáholni? lemondtam a névnapról, le a traktáról s minden gondolatom azon járt, hogy miként fogják rajtam a mondért pocsékká tenni?

Az ördöngös kotkodácsolásra, pulykasipogásra valami szerencsétlen szolgáló felébredt s talpalt a ketrecz felé, — de messziröl megállván kiáltott rám, kérdvén ki van a ketreczbe? mit volt félelmembe mást tenni mint azt felelni hogy senki, — szerencsémre vissza ment a jó lélek lefeküdni vaczkába.

De már osztán ekkor érezvén a bátorságot nem kiméltem a ketrecz ajtót, hanem egy keserves erölködéssel ki bujtam belöle s a nagy pulykát hátamra vetve ungon berken keresztül vittem a mosónéhoz. Éjjel lévén az idö s lévén minden ajtó és kapu tetemesen bezárva, mosóném lakásához csak a keritésen juthaték be, de ez a veszett kerités hegyes vas rácsozat volt, s a mint a legnagyobb ovatossággal másznék keresztül, egyik dárdába megakadt a gála frakkom fél seheszlije, és én ott függöttem kanpulykástól együtt a rácson. Hánykolódásomba végre lezuhantam, de a frakk fél ága ott maradt, mint valami béke zászló a kapitulált vár tornyán, s iramodtam egyenesen azon ablak felé, mely mosóném lakán sanditott felém a setétbe.

Bezörgeték, belöktem a pulykát, persze majd elájult ugy megijjedt a menyecske, — csak annyit adtam tudtára, hogy estére készitse meg pecsenyének — s avval a dárdás keritésen keresztül pattanva egyenesen mentem haza, — s mint a ki dolgát jól végezte — lefeküdtem azon módon miként fel voltam öltözve, — s álmodtam lukullusi traktával, nyeltem a nektárt és ámbróziát s oly jó kedvem volt álmomban, hogy szintugy bele izzadtam.

Reggel megrázza valaki a vállam, — felkölt s mondá hogy mennjek reportra a kapitányhoz. Jól van mondám, s kissé rendbe hozva magamon a ruhát, annak rendi módja szerént felkantározám magamat s indultam.

Soha se nézett rám annyi ember mint akkor, mig a kapitányom lakáig értem, — az ördögnek jutott volna eszébe, hogy frakkomnak nincs fél farka, inkább azon járván eszem, mily nyalka fattyu vagyok még jobban feszitettem. Beállitok — szalutálok s kikapván a paran csot „rechts um"-ot csinálok. S épp indulni akarok kifelé az ajtón, midön kapitányom rám ordit s vissza parancsolván elkezdett faggatni, hogy hol hagytam a frakkseszlit.

Na uram! most még jobban meg ijjedtem ám, mint a ketrecz ajtóba, kapitány uram szoba ajtaja nagyobb volt a ketreczénél, még se tudtam rajta hirtelen kibujni. Persze nem mondtam meg hol van a frakk darabja, — de bizon ki is kellett a kurta vasat állani 24 óráig, hanem azért a nagy kanpulykát a pajtások megették, s ittak az egészségemre, de magam helyett az asztalon csak a frakkom fél szárnya szerepelt.

Pattantyuk.

„Ugyan téns uram! mi jót hoznak aztán Bécsböl nekünk azok a delegácziós nagy jó uraimék?" tudakozza együgyü kiváncsisággal Gyuri kocsis az ifju téns urat, ki Peströl haza látogatott szüleihez.

„Mit hoznak Gyuri szógám? hát biz ott minél kevesebb magyar szabadságot, de annál több német adóságot, a mit nekünk kell megfizetni."

„No lám téns uram! én ezzel a tukó fejemmel azt gondolom, hogy kár volt azért az adóságért Bécsbe menni; én ugyan, ha ide a helyembe hozták volna, se vettem volna el, ha még olyan szivesen kinálták volna is vele."

„Szja Gyuri! nem a te eszedhez való dolog ez, ezt az ország bölcselkedö D e á k j a csinálta igy ki."

„Elég nagy hiba az uram! hogy nem magyar emberre bizták a dolgot, hanem egy d e á k r a."

Beállit egy ember az ujvárosi patikába s kér egy fél meszely spiritust, — kérdi töle a patikás, hogy minek?

— Köszvényröl uram! a feleségemnek. —

„Hát hozott e kend üveget?

— Nem uram! hanem csak itt iszom meg.

Kegyetlenül examinált egyik tiszántuli esperes a szegény falusi tanitó iskolájában a fejböl való számtudományból. Vásároltatott az esperes ur, juhot, ökröt darab számra és páronkint kiszámitandó árért. Helyt álltak és megfeleltek e gyermekek emberül, pedig hát szerette volna az examináló ur, ha a mester tanitványit készületlenül találta volna, lévén a szegény tanitóra hatalmas agyarkodó foga. A gyermekeket tehát minden áron el kellett akasztani, — s utoljára is a quóta számitásra született examináló nagytiszteletü bölcseség ily kérdést sütött ki: „de azt mondd meg most fiam! hány forintba és krajczárba kerül annak az ökörnek darabja, ha p á r j á t h á r m á v a l számitjuk?

„No itthon volnánk már", — mondja a nagy szerü eredményektöl elkábult jobboldali képviselö, ki még a provisoriumot se röstelli alkotmánynak nevezni. Itthon bizony! mint a mádi zsidó Táján. Hát az hogy volt otthon? Ugy hogy egy este háromszor elindult a ködben haza Mádra, s mindig csak o d a m e n t v i s s z a a h o n n é t e l i n d u l t.

Az a báró Kemény még mindig elmefuttatásokat irogat, melyek teles tele vannak Kossuth apánk elleni rágalmazásokkal. No hiszen az is addig futtatja elméit, hogy egyszer csak végképpen elfut töle s Kossuthnak még se árthat, mert az aczél is annál szebben ragyog, minél erösebben csiszolják.

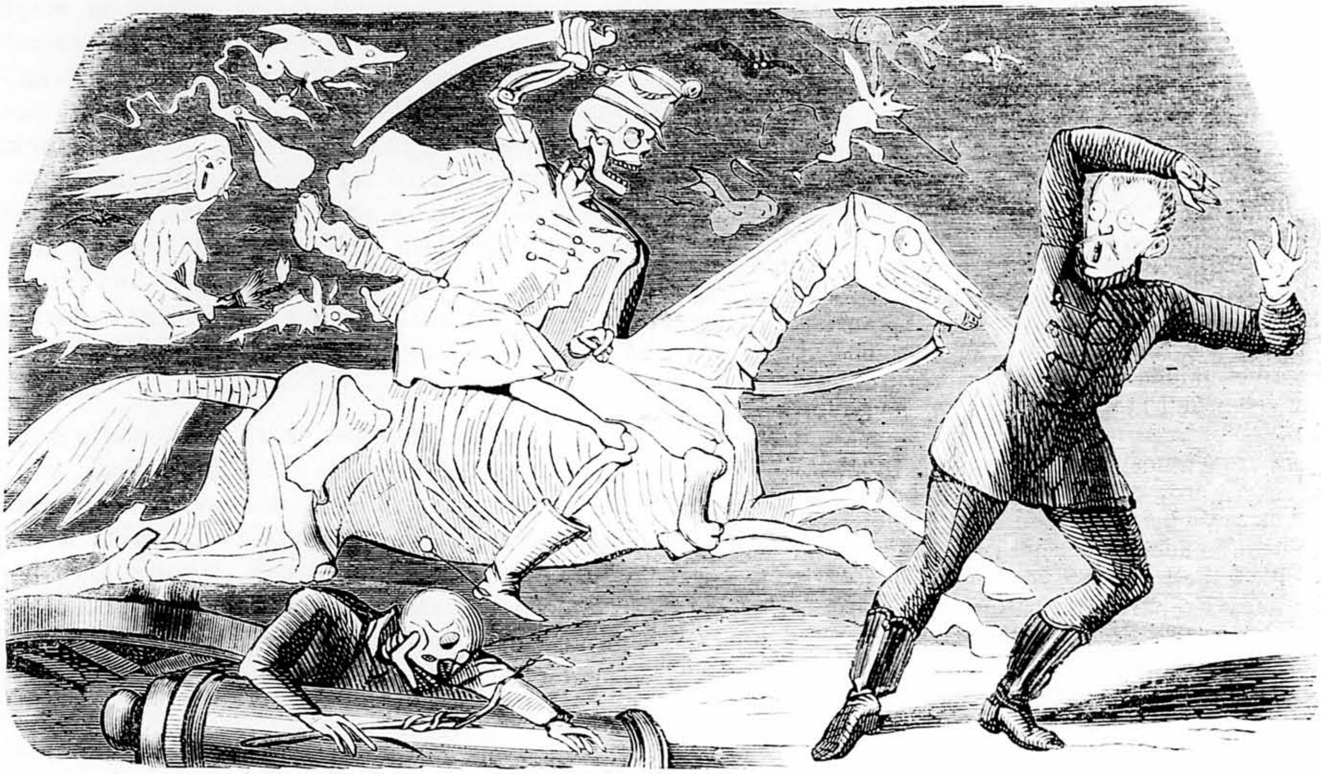
Minduntalan olvasgatjuk az ujságokban, hogy az állatkert megint szaporodott m a j m o k k a l. S azon állatkerti majmokat drága pénzen szedegetik öszve messze országokból. Nem jobb volna e egyenesen Pesten fogdosni öszve a majmokat azok közül a bugyogós okulárés dandikból, kik otta bolondabbnál bolondabb d i v a t o k a t m a j m o l j á k s Wenckheim bugyogóban járnak?

Olyan gyanus már ma az a b ö l c s szó, hogy ha emlitik, vagy valakit azzal ajánlanak mingyárt nem akar kelleni az ördögnek se, ha épen maga bölcs Salamon volna is, mert azok a bölcsek ugy elbölcselkedték az alkotmányt, m i n t h a c s a k n é m e t d o c t o r o k l e t t e k v o l n a.

Alig várja már a nép az uj követválasztásokat. Ugyan miért? Mert hát nagyon szeretné már betölteni azt az országgyülési j o b b o l d a l t b a l o l d a l i s t á k k a l.

Görgei rém-álmai

I.

A huszár atakja.

III.

A hon ravatalánál.

oct. 6-ka éjjelén.

II.

Az árulás jutalma.

IV.

A vértanu hősök szellemei.

Kurucz hangok.

III.

Rajta vitéz magyarok!
Csatába rohanjatok.
„Hol az ellen? hol az ellen?"
Nosza Bécs felé tekints...
Hol jó barátod egy sincs.
Ott az ellen, ott az ellen,
Jól vigyázz, hogy... elne nyeljen.

Jaj szaladjunk, jaj nekünk,
Hiszen nincsen fegyverünk!
„Nem tesz semmit, csak te állj meg."
Azt ne kivánd jó uram!
Bőrünk már lenyuzva van...
Mig a quóta nem talál meg:
Te magad is retirálj meg.

Minő balga a magyar?
Élni nem tud, nem akar...
Ur kell neki, — hogy szolgálja.
Mi hamar megosztrákul?
Önnön maga szántábul;
Mint a birka szépen állja:
Gyapját ha más lenyirbálja.

IV.

A káposztás kertnek
Kecske lett a csősze...
Na te szegény káposztafej!
Ugyan meg is őrze.
Hogy mi lett a vége
Azt gondolni lehet,
Elpusztitá sorra, rendre
A káposztafejet.

Magyarországot is
Őrzi az osztrák had!
Ki nem érti, ki nem látja,
Hogy e tréfa mily vad?
Elpusztitja, felemészti...
Az idegen bérhad.

V.

Régi magyar szokás szerént
Igy köszönt a vendég:
„Adjon isten minden jókat, —
Áldás és békesség."

Boldog idő volt az, melyben
Áldás volt a béke, —
Béke van most, de áldás nincs
S háborut ép azért kiván
A föld szegény népe!

Bodrogi Jónás.

Adomák.

Pestmegye egyik kisebb városába sört szállitatott a bérlő zsidó Kőbányából. Az uton a szállitó fuvarosok kifurván egyik hordót az abroncs alatt, nádcsővek segélyével ugyancsak szivogatták kifelé az árpalevet.

Emlitett kis városba ugyanekkor utazott hazafele Pestről egy uri egyéniség is, kinek rendes szójárása „m á m e g i l y e t." Ezen uri ember látván a sört nádcsővező polgártársakat, nagyon pompásnak és eredetinek találta a gondolatot, a paraszt furfangosságot s megkedvelve a mulatságot, saját uri személye is a hordó tetejére kuparodott s elkezdé ő is con amore nádcsővezni Gambrinus nektárát.

„Mit csinálsz koma! — szólitá meg a sörszipolyt egyik komája, — kivel együtt utaza, — talán valami szagát érzed a hordónak?"

— Hej komám! m á m e g i l y e n é l e t e t! felele vissza a koma; — hanem aztán a zsidó is elmondta ám a fuvarosoknak, egyik hordóját félig kotyogásnak találván: nü nü hallják kentek! hát khendtek a sört fheliban szállitják haza, ... a fhene látott „m á m e g i l y e t."

Egyik böjti napon gyönyörü csukát vett az örmény, de hazavinni méltóságán alattinak tartván, magához szólitja a városi dobost, — ki mint kiszolgált reguláris baka furfangos egy ember vala — s kérdi tőle:

„Hallja maga dobos! nem vinné haza ezt a halat?"

— Dehogy nem, haza viszem biz én szivesen, csak adja ide az ur!

Az örmény átadván a csukát, még egy pár vendéget is hiva magához halebédre. Ebéd alkalmával aztán csak várja Girgucz gazda, hogy mikor adják már fel a halat az asztalra, de az csak késik, végre is kérdőre vonja gazdasszonyát, hogy hát a csukát mért nem készitette meg?

A gazdasszony persze azzal válaszolt, hogy szinét sem látta a halnak. Nosza rajta, hivatja a dobost az örmény s kérdi hova tette a csukát?

„Hát haza vittem" felele a dobos.

— Hova haza?

„Magamhoz la."

— Nohát hozza vissza rögtön, — parancsolá az örmény.

„Már uram! a teljes lehetetlen, mert a feleségem megfőzte ebédre, be is pakoltuk pompásan."

Nem is küldött az örmény többet a dobostól csukát h a z a.

Az adomáiról ismeretes V.. kén történt Mármarosban.

Lakadalomra készült a v.. ki ember, elküldé tehát fiját a szomszéd városba borért. A legény feltévén lovára egy általvetőt, melyben könnyebb szállitás végett egy kis hordócska vala dugaszolva... gyü te bársony! átüget Ujvárosba, megtölteti hordóját s minthogy már akkor besetétedett, arra határozta magát, hogy majd csak korahajnalban indul vissza.

Hajnal hasadtakor aztán utra kel a v.. ki legény, halad a „bársony" szép lassacskán az erdőkön keresztül vivő ösvényen, maga pedig a közelgő mulatságon jártatva eszét, hányszor fog ő kedvesével a mai nap tánczolni stb.? andalgásából egyszer a ló alatt hallható csurgás veri fel; megállitja tehát a bársonyt, megveregeti vállát s elkezd régi kocsis tempóra fütyölni. Csak fütyöl.. csak fütyöl... a csurgás folytonosan tart, gondolkozik s fejét csoválja a legény, hol ihatott a bársony annyi tömérdek vizet? de csak fütyöl mindaddig, mig egyszer aztán vége lett a csurgásnak. No már most „gyü te bársony!" menjünk, nógatá a fiu lovát s midőn reggelre haza érkezett, már nagy sürgés forgás volt az udvaron.

„Jó hogy megjöttél fiam! azt hittem már, hogy elvesztél az utban valahol."

— Hála istennek édes apám! nem volt semmi baj, megérkeztem szerencsésen, hanem most hát vegye le kelmed ezt az általvetőt. —

Az apa leveszi a zsákot s könnyünek találván kezdi fejét csóválni, kibontja s mit lát? A hordócska dugasza ki van esve, üres az edény még csak kóstolónak sem maradt benne egy csepp se. Az apa ijedtében szóhoz sem jut — csak néz fiára, a fiu pedig hol az öregre, hol a bársonyra, hol az üres hordóra bámulva — gondolkozik valamin, mig egyszer bölcs agyán átvillan a csurgás s széles tenyerével homlokára ütve felkiált:

„Teringettét apám uram! no ezt ugyan kifityeltem."

F... megyében a B... választó kerület népe a legszabadelvübb nép a világon, azonban mégis követválasztáskor azt a bakot lötték, hogy a szélső jobboldalra találtak képviselőt küldeni, persze a sok trakta volt az oka mindennek. Ugy etették a publikumot pörkölt hussal, hogy a rosz nyelvek még azt is felköltötték, hogy b. Miske urnak nemcsak juhait ették meg, hanem még a csacsiját is. Mikor aztán most dulnak fulnak a választók a baklövés miatt, azt mondja egy ellenpárti: lássák kendtek! azért voltak akkor olyan bölcsek, mert megették a csacsit.

Tanulságos történeti beszédtalányok.

1. Kinek voltam lánya, annak lettem anyja, sirat engem az én fijam, édes anyám ura.

Megfejtés. A régi római senátus egy vétkest éhhalálra itélt, az áldozat a borzasztó büntetés kimondásától fogva 30 napot töltött már börtönében a nélkül, hogy éhségről panaszkodott, vagy eledelért rimánkodott volna. Ezen különös körülmény feltünvén a börtönőrök előtt, még szigoruabban kezdtek figyelni s utána leskelődve észrevették, hogy az elitélt leánya a börtön vasrácsozatán keresztül saját emlőiből szoptatta atyját.

A senatus e tényről nagy megindulással értesülvén, megkegyelmezett a bünösnek. Ama szavak tehát a leány szájába vannak adva.

2. Mi édesebb a méznél? mi keményebb a kőnél? mi puhább a pehelynél?

Egy nő borzasztó inségre jutván, hogy négy árváját az éhhaláltól megmentse, eladta egyik gyermekét egy zsidónak, — a ki felnevelvén, három kérdést tett elibe azon igérettel, hogy ha azokat megfejti, szabadon bocsátja — s az a kérdést igy fejté meg: „édesebb a méznél az anyai szó; keményebb volt a kőnél az anyám szive, midőn eladott; puhább volt a pehelynél anyám térde, melyen ringatott.

3. Hány száz? meddig ér? Három száz, — kengyelig.

Lajos király a nápolyi táborozáskor egy széles folyón akarván átmenni, egy közelben ácsorgó juhászt hivatott elő, hogy tőle a folyó mélységét megtudakolja. A királynak szemébe tünt a gyönyörü juhnyáj is, mely hozzá nem messze legelészett, kérdi tehát a nyájra mutatva a juhásztól: „hány száz?" majd a vizre mutatva „meddig ér?" A juhász tehát felelt szinte a nyájra mutatva „háromszáz," — majd a vizre mutatva „kengyelig."

Ösi geneologia.

Gézenguz volt az apád is...
Annak meg az apja is,
S a nagy apád szép apjának
Még a dédős apja is.

Évától kezdve az anyád!
És ki annak anyja volt...
Mint a hires nevezetes
Lőcsei kalendáriom...
Hetedhét országra szólt.

Öszvér, csentavér, denevér,
Öszvevissza moslékolt vér!
Haj mit sem ér...
Ha csent a vér?

A csentavér, a denevér
Nem lát nappal, —
Még is az ilyen kérkedik —
Származattal... szavazattal.

Balla.

Politikai diszkurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály. Ni ni szomszéd! mi hir a börzén? mondjon már valami jó ujságot.

Iczik. Khendnek csak mindig ojság köllene, hát uszthán miféle ojságut szeretne jubbadán Mihály gazda! háborusághust vagy bikessigest? mert thodok ám mustan mind a khettüvel szulgálni?

Mihály. Meghallgatom én Iczik szomszéd mindegyiket, csak mondja.

Iczik. Hát thodja Mihály gazda! Rumában khiötött a furradalum, a Gorrabaldi elthönt Kháprerárul, a pápa megogrotta a Vathikánból Civita-Vechiába . . . elég ennyi ojság?

Mihály. No már igy jól megy a dolog, csak mindig mondtam én szomszéd, hogy ez a római kérdés még kinövi magát, — most már hiszem, hogy rövid idő mulva azt halljuk: Hannibál ante portas . . . Garibaldi Róma kapui előtt áll.

Iczik. Ne hidje khend Mihály gazda! a Gorrabaldi nem uly bulund ember, hugy a khapu elütt megálljun . .

Mihály. No no Iczik szomszéd! hiszen én se épen szó szerént értem, mert a bizonyos, hogy ha egyszer már a kapu előtt lesz, be is megy abba az örök városba, hogy Olaszország lobogóját a Kapitólium tetejére tüzze. Hanem mit gondol szomszéd? mit mond erre osztán Napoleon? vissza viszi e a pápát fegyveres erővel szt. Péter birodalmába?

Iczik. Khedves Mihály gazda! én ogyan nem vagyok Dániel prufétha, hugy megthodjam khendnek jüvendülni, mi fug thürténni ezer eszthendő molva; hanem azt bizunyusságusan thodom, hugyha Napuleon beleavatkuzik mustan fegyverrel Olaszurszág dulgába, khünnyen ulyan europai háboruság kherekhedhetik belüle, hugy Ádám apánk nütelen khurában sem láthutt khölömbet.

Mihály. Hát hogy kerekedhetnék ebből európai háboru?

Iczik. Hát csak ógy Mihály gazda! hugy a purusz segitségire menne az ulasznak, az usztrák a francziának, a moszka a burkusnak a thürük . .

Mihály. Hát a török mit csinálna?

Iczik. A thürük hallja khend? a thürük azt nézné: — hugy fhüzetjük khi a nimetnek az usztrák khüzüs kvutát apru pénzzel. Én csak azt mondom khendnek Mihály gazda! hogy mikhur

Gorrabaldi befele . . .
A pápa meg kifele,
Az agió felfele
A papiros lefele . . . megy aligha nem megyünk mi is a **kréduba bele.**

Ludas Matyi gyorspostája.

Mikor megjött Kossuth apó!
Igazságos levele, —
Ast mondta a Pesti Napló!
„Nem kell neki, le vele."
Bizson pedig akármit mond —
Mi előttünk Kemény Sigmond!
Azs egés hazsában most is
(Kivéve azt, a ki stokfis.)
Kossuthnak van igazsa . .
S neki egyetlenegy sava
Többet nyom még a latba:
Mint a miltóságos báró
Urasága jó maga.

Kedves gyüjtöink: Unger János, Gellért János, Joros Lajos, Holló Károly, Dovalya Pal, Laskovits József, Cseh János, Gonda László, Lott Frigyes, Gergics János, Magassy Antal, Molnár József, Kis János, Keresztes János, Györke Mihály, Porcsalmy Antal, Kőrössi István, Horváth Imre honfitársaknak és a huszti társalgási körnek fáradhatatlan buzgalmukért és irántunk tanusitott rokonszenvükért ezennel tiszteletteljes forró köszönetünket és üdvözletünket küldjük.

Szondy László lelkész urnak Kállóba: Tiszteletességed a Ludas Matyi **36-dik** számát reklamálja, . . avval még csak 10 hét mulva szolgálhatunk. Bizonyosan a számban tévedt.

Vereb János urnak: A régi pénzekért tisz'e't honfitárs vegye szives köszönetemet, kedves emlék leend előttem.

Kondor Marczinak: Nemde spirituszom van, gondolatodat is eltaláltam, hamarább megkaptad ugy hiszem a quótát, mint én a nótát.

Kiadói sürgöny.

Molnár György vendéglősnek, Szathmárra: tisztelt előfizetőnk máskor **nyilt levélben** sziveskedjék reklamálni, igy nem kóstál pénzt — mig pecsétes levele tiz krajczárunkba került.

P . . . Teréz asszonyságnak Livohután: Kedves unokatestvérem! becses leveledet megkaptam. Közelebb levél által értesitlek bővebben. Addig is csókollak.

A 26-ik számban közlött képtalánynak megfejtése:

Felebarát.

Rajzoló **Ujházy.** | Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** | Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utcza 18. sz.